

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Împreună cu Hristos de la moarte la viață

Extras din Scrisoarea pastorală a ÎPS Teofan la sărbătoarea Învierii Domnului, 2016

**Iubiți frați preoți,
Drept-slăvitori creștini,**

Hristos a înviat!

Iată-ne din nou în noaptea plină de lumină a Învierii Domnului. Suntem mai mulți la biserică acum decât în orice moment al anului. Ceva tainic, ceva uimitor, Cineva ne cheamă. Tainica lumină, uimitoarea stare de har, Hristos ne cheamă. „Veniți la Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi.” (Matei 11, 28) Suntem osteniți, mai ales în sufletul nostru; suntem împovărați, mai ales în mintea și în inima noastră. În același timp, simțim, intuim, nădăduim că Lumina de Paști poartă în taina ei ceva odihnitor, care ne despovărează, ne însuflețește, ne reazăază pe cale [...]

Într-o asemenea stare fiind, ni se spune că undeva, cândva, Cineva a înviat din moarte, un mormânt a devenit loc de lumină. În întunericul și moartea care ne cuprind, în disperarea și lipsa de sens în care adesea suntem, înțelegem că Hristos, după Înviere, a coborât la iad pentru ca pe cei ce erau ținuți în latura și umbra morții să-i aducă la lumină și viață veșnică (Matei 4, 16). Dacă atunci a coborât în cele mai din adânc ale pământului, adică în iad, se naște în noi nădejdea că se va coborî și în cele mai din adânc ale noastre. Undeva, în adâncul ființei noastre, strigăm cu durere și nădejde și spunem: „Doamne, înviază cu noi și ne miluiește!” [...]

Iubiți credincioși,

După Învierea Sa din morți, Hristos S-a coborât în cele mai de jos ale pământului, la iad, ca pe toți cei aflați acolo să-i elibereze de moarte (1 Petru 3, 19). Din acest motiv,

pentru drept-slăvitorii creștini, icoana adevărată a Învierii Domnului este chiar coborârea Sa la iad. Învierea Domnului arătată în coborârea Sa la iad cuprinde și adevărul coborârii Sale în iadul în care trăim și din care, conștient sau nu, dorim să ieșim.

Noaptea Sfințelor Paști este momentul cel mai potrivit pentru a înțelege două lucruri: că există multă moarte și iad în noi și că numai Hristos ne poate învia și ridica de acolo.

Moartea din noi poartă mai multe nume: tristețe, deznădejde, sclavie, ură, minciună, plictiseală, desfrâu ș.a. Din această moarte,

omul nădăduiește să fie eliberat. Își ridică mâinile sale și așteaptă izbăvire. [...]

De aceea, nu există decât o singură izbăvire: Hristos-Dumnezeu, Cel care, odinioară S-a adresat tânărului din Nain și, prin el, nouă tuturor, și a zis: „Ținere, ție îți zic: scoală-te!” (Luca 7, 14). Același Hristos îi întărește pe toți cei cuprinși de temeri și frământări lăuntrice și care au sentimentul că totul ar fi pierdut, spunându-le: „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea!” (Ioan 16, 33). Și iarăși cuvântul lui Hristos răsună la poarta inimii celor cuprinși de întunericul cel dens al necredinței, zicând: „Eu sunt lumina lumii!” (Ioan 8, 12) și „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14, 6). [...]

Iubiți fii duhovnicești,

În aceste zile de Paști este bine să ne lăsăm pătrunși de gânduri adevărate și să împlinim astfel chemarea noastră de a trăi taina morții și Învierii Domnului Hristos, ca temelie a morții și învierii noastre împreună cu El. Pe El Îl rugăm să ne fie mereu aproape. În El ne punem nădejdea ca în momente de cumpănă sau de cădere, mâna Lui să ne ridice din moartea și iadul ce se află în noi sau în lume. Pe El să -L rugăm să ne facă fii ai Învierii și ai Vieții veșnice.

În duhul acestei nădejdi, vă încredințez pe toți laolaltă și pe fiecare în parte ocrotirii Maicii Domnului și rugăciunii tuturor sfinților. Să aveți parte de bucurii adânci împreună cu cei dragi! Să se îplinească în viața tuturor gândurile cele bune și frumoase! Învierea lui Hristos să se prelungească tainic și real în existența noastră și a lumii.

Al vostru părinte rugător și frate împreună lucrător în via Bisericii și a Neamului

† TEOFAN

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Placa Sfântului Mormânt izvorăște mir când vine Sfânta Lumină

In perioada Paștelui anului 1998, patriarhul Diodor a fost cuprins de boală și, pentru prima dată în decursul patriarhatului său, nu a fost în stare să săvârșească singur ceremonia Sfintei Lumini. La câteva zile după interviul său acordat ziaristului danez, când a sosit ziua Sâmbetei Mari, a fost adus în Biserica Învierii într-un scaun, iar puțin mai târziu, când a ajuns la intrarea Sfântului Mormânt, a intrat în prima încăpere a Mormântului așezat într-un cărucior pentru invalizi. Dar pentru că era cu neputință să înainteze în încăperea propriuzisă a Mormântului, datorită dimensiunilor limitate a intrării, a încredințat săvârșirea ceremoniei episcopului Elefteropolei Hristodul Saridaki. La fel s-a petrecut și în anul 1999.

Episcopul Hristodul a fost hirotonit diacon în anul 1962 și trăiește la Ierusalim de 53 de ani, din 1957. În discuția personală pe care am avut-o, la 10 ianuarie 2010, mi-a descris într-un mod deosebit de revelator cele pe care le-a trăit în interiorul Mormântului. Iată dialogul pe care l-am avut cu Preasfinția sa:

- Preasfințite, este adevărat că în Sâmbetele Mari din anii 1998 și 1999 Patriarhul Diodor v-a încredințat responsabilitatea săvârșirii ceremoniei Sfintei Lumini?

- Este adevărat. În acei ani patriarhul Diodor era destul de bolnav și în timpul ceremoniei stătea în prima încăpere a Mormântului, așezat într-un cărucior pentru invalizi.

- Ce s-a întâmplat când ați intrat în încăperea interioară?

- Am început îndată să citesc rugăciunea specială, iar când am terminat, am observat că placa de pe Mormânt a început să „transpire”. Cu cât trecea timpul, fenomenul devenea din ce în ce mai intens și placa se vedea a fi acoperită de un mir lichid care ieșea din interiorul ei. În același timp, îm-

preună cu mirul lichid, s-a arătat o Lumină albastruie foarte puternică, care acoperea toată placa Mormântului. În acea clipă s-a aprins în chip minunat și candela neadormită.

- Și atunci ați aprins de la candelă mănunchiurile de lumânări ce le aveți în mâini?

- Nu, nu a fost nevoie, căci atunci când am întins mănunchiurile de lumânări deasupra plăcii Mormântului, deasupra Luminii albastrui, ele îndată s-au aprins. Exact aceleași lucruri minunate s-au petrecut și în anul următor.

- În acele momente, în prima încăpere a Baldachinului, se afla și reprezentantul armean?

- Desigur.

- Și toate acestea pe care le-ați văzut le-a văzut și acela?

- Da, le-a văzut și el. În ambii ani. Era un om foarte bun, preotul Rasmik, care acum se află în Australia. Atunci când s-a arătat

Lumina albastruie și a aprins candela, se ruga în genunchi exact la intrarea în încăperea interioară. S-a învrednicit să le vadă pe toate.

- Cât timp a durat apariția Luminii albastrui?

- Nu a durat mult.

- Unul-două minute?

- Cam atât.

- Cum v-ați simțit în acele clipe, Preasfințite?

- Acestea nu se pot descrie. Intri în legătură cu Dumnezeu.

- Vă mulțumesc mult.

- Să mergeți cu binecuvântarea lui Dumnezeu.

(Haralambie K. Skarlakidis, *Sfânta Lumină. Minunea din Sâmbăta Mare de la Mormântul lui Hristos*, traducere din limba greacă de Ierom. Ștefan Nuțescu, Schitul Lacu – Sfântul Munte Athos, Atena, 2011, pp. 264-265)

Sursa: *Doxologia.ro*

La finalul postului, s-a schimbat ceva în noi?

Am făcut până acum efortul de a posti. Dacă nu l-am făcut, să-l facem de aici înainte. Dumnezeu ne va primi și pe aceia care postim de azi înainte. În noaptea Învierii, vom auzi această chemare: „Veniți, toți care ați postit de la început, de la mijlocul postului, care ați postit chiar numai din ceasul al unsprezecelea, veniți și cei din ceasul al doisprezecelea”.

Așa va zice Biserica în noaptea Învierii, prin gura Sfântului Ioan Hrisostom. Toți suntem așteptați, pentru că nu știm dacă acela

care a postit mai puțin nu cumva e mai plăcut la Dumnezeu decât cel care a postit mult și fără să respecte regulile, poruncile postului.

Să nu judecăm pe nimeni: nici pe cel ce a postit, nici pe cel ce n-a postit, nici pe cel ce a postit mult, nici pe cel ce a postit puțin; fiecare după puterea lui. Important va fi să vedem, în finalul postului, dacă s-a schimbat ceva în noi.

Preot Nicolae Tănase

Sursa: *Doxologia.ro*